

[Inger Stilling Pedersen]

Der tales så meget om oplysning; vi får gang på gang konstateret, at der ikke mangler egentlig oplysning. Jeg vil gerne spørge den konservative ordfører: Har man gjort sig nogle overvejelser om graden af oplysning? Skal vi lave en undersøgelse og finde ud af, hvad der får de unge, misbrugerne, til – trods oplysning, trods alt det, man ved – alligevel at vove sig ud i noget, som de ikke kan magte? Jeg synes, vi mangler noget om det. Man skulle måske have en meget mere drastisk information givet af tidligere misbrugere, der på en virkelig skrap måde fortæller noget om det, så man ikke bare siger: Her er et stof, og det er farligt, og det må I ikke bruge. Jeg vil gerne høre lidt om De Konservatives syn på det punkt.

(Kort bemærkning).

Qvist Jørgensen (S):

Netop det sidste, fru Inger Stilling Pedersen sagde, bekræfter jo behovet for at få noget mere forskning på området.

Det, der har kaldt mig herop, er, at jeg ville spørge hr. Fischer, om jeg hørte forkert. Jeg har den opfattelse, at vi er rimelig enige med hinanden, og at alle partier i Folketinget er enige om, at det ønskværdige selvfølgelig er et narkofrit samfund. Det sagde jeg også.

Men hvordan når vi frem til det? Jeg mener klart, at der er belæg for, at vi ikke kommer et narkofrit samfund nærmere ved at gøre en voldsom, massiv indsats over for den enkelte misbruger. Det, jeg har givet udtryk for, er, at man nok har brug for at gribe fat et helt andet sted, det vil sige nærmere ved kilden, nærmere ved ondets rod. Det er så endnu et område, hvor man, hvis ellers politiet ville lukke op i forhold til forskerne, måske kan få undersøgt, hvad effekten er af jageriet efter de små – jeg siger jageriet denne gang for at undgå at bruge ordet stress – i forhold til, at man griber ind mod de store. Jeg skal skynde mig at advare og sige, at hvis man foretager den forskning i år og kun i år, får vi et problem, for i år har man jo med det store hashfund i Lillebælt virkelig opnået noget ved at sætte ind mod bagmændene, og det kan måske komme til at afspore diskussionen.

Det andet, jeg gerne vil sige, er til hr. Fischer, der ønsker en højere grad af fasthed i behandlingen, flere fastholdelsesmuligheder osv. Jamen den mulighed har vi for så vidt. Vi kan

godt kigge videre på det, og det synes jeg også vi skal gøre, men vi har jo straffelovens § 49, stk. 2. Den bliver ikke anvendt ret meget, men der er mulighed for, at vi kan bruge den noget mere. Endelig foretog vi jo forrige år nogle liberaliseringer, eller skal vi kalde det stramminger, således at man i bistandslovens regi kan foretage en fastholdelse i behandlingen. Det, vi kan registrere, er, at de sagkyndige på området ikke tror på det. Men muligheden eksisterer.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Det er så herligt med hr. Fischers problem-løsninger, for de er så dejligt simple.

Der er tre modeller til løsning af dette problem. Den ene er mere information. I den forbindelse synes jeg fru Inger Stilling Pedersen opridsede en meget fin problemstilling, idet hun nemlig stillede spørgsmålet: Mangler vi information? Er det, fordi de er for dumme derude, at de bliver narkomaner? Eller hvad i alverden foregår der? Det er en helt rigtig problemstilling, der hedder, at vi må finde ud af, hvorfor de bliver narkomaner alligevel, når der er information nok.

Det fører mig videre til noget, hr. Qvist Jørgensen sagde, nemlig at det ser ud til, at vi mangler noget forskning. Ja, vi mangler forskning, hvis vi vil lave det rigtige forebyggende arbejde, men vi mangler ikke forskning for at komme i gang med behandlingen. Det er vi forhåbentlig enige om, hr. Qvist Jørgensen og jeg.

Det andet, hr. Fischer ville sætte ind i den dejligt simple løsningsmodel, var tvang i behandlingen. Det er efter hr. Fischers mening åbenbart det, der skal til, på trods af at svenske undersøgelser og erfaringer viser, at det ikke hjælper.

Det tredje, man kunne gøre, var at øge stresspolitikken, og i den sidste ende hørte jeg nærmest hr. Fischer overskride grænsen til politistaten: Mere overvågning, anonyme vidner, og hvad var det ellers, vi skulle have?

Det kalder jeg virkelig simple løsninger. Men jeg kalder det ikke en løsning på de problemer, vi står over for. Jeg kalder det, at vi bevæger os derhen, hvor det ikke er narkoen, der bliver vores værste fjende, men bekæmpelsen af narkoen, der er ved at blive demokratiets værste fjende.